

ніе духъ-тъ на Реформаціѣ-тѣ, само-то това орждіе щѣло сега да распространи този духъ на дълго и широко.

Електоръ-тъ ся слисаль. Намѣреніе-то му было да въдвори порядкъ-тъ между нѣколко вироглавы иноцы; но що излѣзло? Всичкый-тъ университетъ, съ Меланктона на чело, станълъ да ги защищава! Споредъ Фридриха, най-добро-то было да ся чака ходъ-тъ на събытія-та. Той не обычалъ внезапны промѣненія, и желаялъ да ся оставятъ всички мнѣнія да вървятъ по естественный-тъ си пѣтъ. “Само врѣме-то”, мыслилъ той, “освѣтлява всичко, и докарва всичко до зрѣлость.” Но, въпрѣкы прѣдпазливостъ-тѣ му, Реформація-та на прѣдвала съ бързы крачки, и застрашавала да помете всичко прѣдъ себе си. Фридрихъ, наистинѣ, ся помѣчилъ нѣкакъ си да ѣх спре. Вліяніе-то на характеръ-тъ му, и такыва доказательства каквыто му ся виждали за найубѣдители, были употрѣбены. “Не бързайте”, рекль той на богословцы-тѣ; “вый сте твърдѣ малко за да извършите таквозь промѣненіе. Ако то здраво ся основава на Св. Писаніе, други ще го съзрѣтъ, и всяка-та църква ще бжде съ васъ да турите край на тѣзи беспѣтности. Говорѣте за тѣзи работы, — прѣспирайте ся върху тѣхъ, и пропо-